

ТАЄМНИЦЯ
ВІТІ ЗАЙЧИКА

I

Вона з'явилася раптово й нечутно. Вийшла з темного кутка за шафою і спинилася біля столу — у чорному оксамитному плащі з високим коміром, у крилатому капелюшку з вуаллю, струнка й велична, схожа на королеву. Тінь падала на її обличчя. Лише великі сині очі дивилися з-під вуалі.

Вітя завмер.

Вдома не було нікого.

Двері замкнені на два замки й ланцюжок. Вітя чув, як шалено б'ється його серце. Він сидів на тахті, підібгавши під себе ноги, з книжкою на колінах.

«...містер Паррик, мабуть, досить-таки дивна людина, якщо міс Персимон...»

Він не встиг дочитати до крапки...

З вулиці долинав гомін великого міста.

Деся за стіною джмелем гудів пиросос. Поверхом нижче цинькали на піаніно.

Та ці віддалені звуки ще більше підкреслювали мото-рошну тишу, яка панувала у квартирі.

Вона ступила ще один нечутний крок, наближаючись до нього.

Вітя придивився і враз похолов — ноги незнайомки не торкалися паркету.

Він ясно бачив: між гостроносими замшевими її черевичками, що ледь визирали з-під довгого, до п'ят, плаща, й підлогою — відстань.

«Так от чому я не чув її кроків!»

Вітя втягнув голову в плечі, напружено чекаючи.

Не дійшовши двох кроків до нього, вона мовчки зробила владний жест рукою у чорній мереживній рукавичці, запрошуючи його йти за собою.

Вона була така впевнена, що не стала чекати, розвернулася й полинула до дверей.

Якусь мить Вітя заціпеніло дивився, як коливається від її рухів плащ. Він помітив, що до чорного оксамиту приліпилася біленька пушинка. Хлопцеві навіть захотілося обережним рухом зняти її (в нього завжди виникало таке бажання, коли він бачив на чужій спині пушинку). Але він, звісно, не наважився. Тільки підвівся й, відчуваючи у грудях холодок, рушив слідом за нею.

У коридорі було напівтемно...

II

Ця велика трикімнатна квартира з високими ліпними стелями і різьбленими дверима, де мешкає Вітя, належала колись Вітиному прапрадіду, відомому київському професорові Федору Антоновичу Коротницькому. Про це нагадувала потемніла від часу мідна табличка, що висіла на їхніх дверях. Тепер вона лежить в одній із шухляд великого, схожого на старовинний замок буфета: «Професор Ф. А. Коротницький».

Потім у цій квартирі жила дочка професора Антоніна Федорівна, бабусина мама, яка вийшла заміж за робітника заводу «Арсенал» Терентія Тарасовича Довганя, та їхні діти — сини Василь і Олександр (обидва загинули на фронті у війну) і дочка Світлана. Коли загинули сини, Терентій Тарасович, хоч його й не відпускали з заводу, уприсявся на фронт і теж не повернувся...

На тій же площадці, у квартирі навпроти, жив колись молодший брат професора Коротницького, віолончеліст Амадей Антонович зі своєю дружиною, художницею Стефанією Стефанівною.

Бабуся Світлана ще пам'ятала їх, як вони, зовсім уже старенькі, підтримуючи одне одного і зупиняючись на кожній сходинці, по півгодини піднімалися на четвертий поверх (ліфта в їхньому будинку не було). Бабусі Світлані тоді було років п'ять, і вона вірила, що, коли Стефанія щось малювала, а Амадей Антонович грав у цей час на віолончелі — все, що вона малювала, оживало на полотні, починало рухатися, дихати, говорити... І в її картину можна було навіть увійти... Але варто було Амадею Антоновичу припинити гру, і все одразу ж завмирало.

Так запевняв Стасик, старший за неї на два роки, який жив на першому поверсі; він божився, що сам на власні очі бачив це. Амадей Антонович і Стефанія Стефанівна не мали ні дітей, ні онуків, але дуже любили малечу і завжди частували хлопчиків і дівчаток із їхнього будинку цукер-

ками. А на Новий рік влаштовували незвичайну ялинку, розцяцьковану різними чудернацькими іграшками, які робила сама Стефанія Стефанівна. На цих ялинках бували всі діти з їхнього будинку. Всі, крім бабусі Світлани.

Між родинами професора Коротницького і його брата-віолончеліста існувала якась таємнича сварка. Вони двадцять років не розмовляли, тільки мовчки кивали одне одному при зустрічі.

І коли професор на дев'яносто другому році життя помер і Терентій Тарасович, його зять, вирішив нарешті порушити сімейну заборону і піти до сусідів-родичів, щоб налагодити нарешті стосунки, було вже запізно. Амадея Антоновича і Стефанію Стефанівну напередодні вночі забрала «швидка допомога».

Вони померли в лікарні в один день...

Бабуся Світлана так і не дізналася про сімейну таємницю. І Віті нічого розказати не змогла.

Тепер у квартирі Амадея Антоновича і Стефанії Стефанівни мешкає молоде подружжя — електрослюсар Володя і вчителька англійської мови Олена Петрівна. Володя нещодавно повернувся з армії, щодня чистить на сходах черевики (так часто ніхто в їхньому будинку не чистить черевиків) і бадьоро наспівує солдатські пісні.

А в дев'ятій професорській квартирі живуть тепер Вітя з мамою й бабусею Світланою. Точніше, Вітя з бабусею. Бо Вітина мама — геолог і майже весь час в експедиціях, «у полі», як вона каже. Приїде на кілька днів, обцілує Вітю, нагодує цукерками й морозивом, поплаче — і знову «в поле».

Тато не приїздить зовсім. Тато вже кілька років за кордоном, у Африці. Допомагає африканським країнам налагоджувати національну промисловість. Мама щороку їздить на місяць до нього. Але Вітю з собою не бере. Боїться.

— Там такий клімат... А Зайчик такий слабенький, хворобливий. Ні-ні!..

Вітя справді чогось часто хворіє. Худенький — «самі шкіра та кістки», як каже бабуся Світлана. Ключиці стирчать, ребра випинаються, ручки тоненькі — соромно сорочку скинути. Якось фотограф прийшов у дитсадок із трьома фотоапаратами (то були саме ті два дні, коли Вітя ходив у садок). Почав знімати дітей. Бабуся Світлана як глянула на ті фотографії, обурилася страшенно.

«Ви не майстер! — кричала вона. — Ви — партач! Щоб отаке з дитини зробити!»

«Я не партач! Я своє діло знаю, — образився фотограф. — А от ви... Дитину треба краще годувати».

Бабуся Світлана трохи того фотографа не спопелила з усіма його фотоапаратами.

Вже так як вона Вітю годувала — мало хто своїх онуків годував. Такої бабусі, може, не лише в Києві, в Україні, в усьому світі не було більше.

Все своє життя, всі свої сили, всю свою енергію вкладала бабуся Світлана у догляд за Вітею, у Вітине виховання. День і ніч у буквальному розумінні слова присвячувала вона своєму «зайчику».

Вітя і дня не сидів дома, перед телевизором (бабуся Світлана справедливо вважала, що таке сидіння шкідливе для малих дітей).

Вона водила його всюди, куди тільки могла, — у зоопарк, у цирк, у театри... Вона хотіла, щоб Вітя бачив усе живе, а не з екрана телевизора.

І ще — вона водила його в музеї. Хотіла, щоб він змалку звикав до справжнього мистецтва.

І Вітя полюбив урочисту музейну тишу і світлу прозорість повітря.

Бабуся Світлана у музеях завжди говорила пошепки. Це Віті теж подобалося, бо надавало якоїсь таємничості, незвичайності. Вони ходили у музеї Тараса Шевченка (і в той великий, на бульварі, і в маленький, з дерев'яною покрівлею, у провулку), і у Великої Вітчизняної війни, і в Іс-

торичний, у музеї Лесі Українки, Миколи Лисенка, Марії Заньковецької... Мабуть, не було в Києві музею, де б вони не були.

Але найчастіше вони ходили в Музей українського мистецтва. В отой величній, з колонами, де над довгими сходами обабіч входу сидять два сірі гривасті леви.

Бабуся Світлана віталася з тими левами, як із давніми знайомими. Того, що ліворуч, ближче до вулиці, вона лагідно називала Боніфацій, а того, що праворуч, — Африканич. Віті це подобалося, він щоразу підходив до кожного й чемно вклонявся, вітаючись: «Добрідень, Боніфацію! Добрідень, Африканичу!».

Був іще один лев — усередині музею, у залі на першому поверсі. Невеликий, фарбований, якому такий самий фарбований дядечко у трусах безсовісно роздирав двома руками пашу.

Під левом було написано: «Самсон».

Вітя якийсь час вітався з ним: «Добрідень, Самсоне!».

Але потім з'ясувалося, що Самсон — це зовсім не лев, а той дядечко в трусах, який роздирає йому пашу.

Вітя з бабусею Світланою дуже сміялися. Тим паче, що, як з'ясувалося, то був знаменитий фонтан, який стояв колись на Подолі. З пащі лева тоді струменіла свята вода.

До 1 500-річчя Києва фонтан відбудували, і зараз копія «Самсона» стоїть на Подолі, а оригінал зберігається в музеї.

— А ми не знали, — сміялася бабуся Світлана. — От невігласи!

Уже згодом Вітя подумав, що бабуся, мабуть, хитрувала. Не могла вона не знати про Самсона. Вона ж була «корінна» киянка і стільки всього на світі знала... Просто вона любила, щоб її «зайчику» було цікаво. І весело.

Вони довго ходили залами музею, роздивлялися картини, скульптури. І старих часів, і сучасні.

Але під кінець завжди приходили в зал, де висіли картини художника Крижицького. І відшукували картину, яка називалася «Дуби».

Бабуся Світлана завжди тихо зітхала і потім довго стояла, мовчки дивлячись зволоженими очима на залитий сонцем зимовий ліс, на могутні засніжені дуби, що завмерли так, як уміють завмирати взимку тільки дуби.

Картина справді була незвичайна. Від неї просто віяло чистим морозним повітрям. І здавалося, ступи вперед — і зарипить під ногами сніг...

Вітя вже знав, чого бабуся Світлана зітхає перед цією картиною. Яюсь, стоячи отак, вона тихо прошепотіла:

— Твій дідусь дуже її любив... Ми часто приходили сюди...

Дідусь Вітя бачив тільки на фотографії.

Дідусь Віктор Семенович, доктор технічних наук, майстер спорту, альпініст, загинув у Гімалаях під час сходження на один із «восьмитисячників». Це сталося дуже давно, коли Вітина мама ще була у третьому класі.

Кольорова фотографія дідуся висіла у найбільшій кімнаті над старовинним комодом. Молодий альпініст у зеленій брезентовій штормівці й червоній плетеній шапочці з білим помпоном, до якого аж ніяк не тулилося слово «дідусь», весело усміхався, мружачись від сонця на тлі засніжених гірських вершин.

Вітю назвали Віктором на його честь.

З одного боку фотографії висів на стіні альпіністський льодоруб, з другого — тенісна ракетка. Льодоруб був, звісно, дідусів, а ракетка бабусина. Бабуся Світлана колись теж займалася спортом. Була першорозрядницею з тенісу.

І зараз вона ще любила спорт, була завзятою вболівальницею.

З Віті бабуся Світлана теж хотіла зробити спортивного хлопчика. Коли йому минуло чотири роки, вона повела його в басейн, але він у перший же день застудився і мі-

сяць пролежав із запаленням легенів. Слабеньке в нього було здоров'я. Від самого народження. Бабуся Світлана, що називається, трусилася над ним. А він однак весь час хворів. Навіть у дитсадок не зміг ходити.

III

У коридорі було напівтемно.

Але Вітя бачив, що таємнича незнайомка не торкнулася ні замків, ні ланцюжка... Двері розчинилися самі, наче й не були замкнені. Вони вийшли на площадку.

Це був останній поверх старого чотириповерхового, побудованого ще на початку двадцятого сторіччя будинку.

Високо вгорі, над сходами, був так званий ліхтар — величезне, покреслене на десятки квадратних шибок вікнище, над яким іще далі на даху здіймалося гостроверхе скляне шатро.

Між вікнищем і скляним шатром була довга, через усе горище, дощана дерев'яна шахта. І в тій шахті — невеликі двері. Ті двері завжди здавалися Віті загадковими. Для чого вони? Невже хтось міг наважитися вийти з них і ступити на завжди брудні шибки того величезного вікнища?

У Віті завжди лоскотно хололо в грудях, коли він думав про це. Він уявляв собі, як цей хтось провалюється і з гуркітливим дзвоном летить униз, у проліт сходів на цементну долівку, на якій острівцями світилися жовто-червоні візерунчасті квадратики колишньої кахляної підлоги... Та загадкові двері були завжди замкнені. Ніхто ніколи не виходив із них, не ступав на загорошені брудні шибки.

І от зараз...

Двері були відчинені. Навстіж.

Жахно чорнів довгастий прямокутник отвору. Ба більше — з площадки до них вели старовинні, з залізними завитушками гвинтові сходи. Звідки вони взялися? Їх ніколи тут не було!

